

Balladatöredékek

részlet

*könnyelműen azért imádkozott,
hogy túléljen mindenkit,
túlbecsülte a saját jelentőségét és
szeretetreméltóságát,
nem beszélve a teherbírásáról és
a lelkierejéről,
mikor ez az egyetlen dolog a sok közül,
amiért valaha imádkozott,
végül megvalósult*

*

*minden falusi temető
egy-egy virágszakállú öregember*

*

*egy híres drogos színész,
aki szeretett vadászni, sokat járt ide,
vagy a Kádár,
vagy a Ceaușescu,
mindegy*

*

*mikor lett itt a forrásokból
gémeskút,
a gémeskutakból
betonkáva,
hengerek,
lyukak a túlvilágra*

*

*elmegeyék a földbe lakni
hátha ott majd nem fáj semmi*

*

a folyótorkolat fekete víztömege

*

*„a nyakkendőmet tizenkét éve kötötte
meg az apám”*

*

*disznótrágyaszag,
a tankállomás reflektorai egy felhős éjszakán,
mint sarki fény,
fahasogatás a hóban,
eszembe jut minden traktoros, akinek nem intettem,
minden biciklis öregasszony, akinek nem köszöntem,
megcsúszik a fejsze,
aurora borealis
aurora borealis*

*

*éles, meleg napsütés,
fák árnyékrácsozata a friss, zöld gyepen.
kezdődik a virágzás.
egy fa szaga, mint a levegőt betöltő bánfi hajszesz,
mikor nagyapám kilépett a fürdőszobából.
hullámos, reménykedő tavasz.*

*

*két dolog számított valaha idehaza,
hogy hánybeli vagy,
és hogy hol laktál*

*

*darabok váltak le az arcából az évek során,
mint egy óceáni partfalból*

*

*bárányané a havon,
bárányané a friss, zöld gyepen,
bárányané az avaron,
bárányané az elhagyott géptelepen*

*

*nézem az arcom,
szóval ez a kép is az úristen sajátja*

*

bogárvér egy könyv lapjain

*

*a rettegés,
hogy egy vak ember semmibe révedő,
pásztázó,
idegesen ide-oda járó
és nyugópontot nem találó,
vibráló tekintete
egyszer csak hirtelen összekapcsolódik az enyémmel*

*

friss hó viaszában veréblábak ékírása

*

*drága fiam,
attól, hogy havonta segítesz valami munkában,
és az nekem jólesik,
attól még hazug dolog azt gondolni,
hogy így le tudnál élni egy életet*

*

*sikerül-e majd vajon úgy meghalni,
hogy az ágyam mellett virrasztót,
ha elbóbiskolt,
ne keltsem fel,
semmi jelentőségteljesnek szánt utolsó mondat,
ami félrebeszélésnek minősül majd,
csak csendben,
csak csendesen,
fel ne költsem*